

LBRIS

We know

Coordonator Leda Edge

SHAUKI AL-GAREEB

TRACY WOLFF

farmec

AL CINCILEA VOLUM
AL SERIEI CRAVE

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

LEDA EDGE

Grace-Aproape- Făr'-de-Curaj – Grace –

AM O SENZAȚIE CIUDATĂ ÎN CAP.
De fapt, am o senzație ciudată *în tot corpul*, și habar
n-am ce se întâmplă.

Mă gândesc la ultimele câteva minute în timp ce încerc să-mi dau seama de ce mă simt atât de goală și de nesigură, însă tot ce văd e chipul lui Jaxon. Îmi zâmbește în timp ce mergem pe coridor și glumim despre...

Dintr-odată, îmi amintesc totul. Un urlet mă sfâșie și mă trag instinctiv din calea sabiei lui Hudson.

Doar că, atunci când mă trag în spate, îmi dau seama că nu există nicio sabie.

Nu există niciun Hudson.

Niciun Jaxon.

Niciun coridor – și *nicio Academie Katmere*. În locul lor e un vid vast, întunecat, care face ca panica să mă sfâșie pe interior în vreme ce mă chinui să-mi dau seama ce se întâmplă.

Unde sunt?

Unde a dispărut toată lumea?

Ce e imponderabilitatea asta ciudată care îmi umple fiecare celulă?

Oare fratele lui Jaxon m-a ucis cu adevărat cu sabia aceea?

În clipa asta sunt moartă?

Ideea mi se furișează într-un colț al minții și-mi pune stăpânire pe aerul din plămâni.

Panica se preschimbă în groază adevărată în vreme ce ochii mi se străduiesc să vadă la mai mult de doi centimetri distanță în nimicul de un negru ca cerneala care mă înconjoară. Îmi plimb frenetic mâinile peste corp într-un efort de a găsi lovitura fatală. Ca să-mi confirm – sau, dă, Doamne, să demontez! – ideea că sunt pe moarte *sau că deja am murit*.

O, Doamne, nu vreau să fiu moartă! Ideea mă izbește cu putere. *Te rog, să nu fiu moartă – sau, mai rău, o fantomă!*

Să mă întâlnesc cu un vampir e un lucru, dar *te rog, te rog, te rog*, nu mă face o fantomă! Să rămân blocată pentru eternitate bântuind holurile Academiei Katmere drept Grace-Aproape-Făr'-de-Curaj *chiar* nu e ideea mea de distracție.

Însă, după ce termin cu autoinspecția, observ că nu există nicio rană.

Niciun pic de sânge.

Nici măcar vreo durere. Doar amorțeala asta ciudată care refuză să dispară pe măsură ce mi se face din ce în ce mai frig.

Încerc să clipesc rapid de câteva ori ca să-mi limpezesc vederea și, când asta nu funcționează, mă frec la ochi, apoi mă forțez să mă uit din nou în jur, ignorându-mi palmele transpirate și mâinile tremurânde.

Dar nu s-a schimbat nimic. Întunericul încă mă înconjoară din toate părțile – și nu doar orice întuneric. Genul de întuneric care apare doar când nu există nicio lună, nicio stea. Doar un cer la fel de negru și de gol precum groaza care crește în interiorul meu.

— *Pe bune? La fel de negru și de gol precum groaza care crește în interiorul tău?* întrebă din adâncul minții mele o voce sarcastică, ce are un accent foarte britanic. *Nu ești cam melodramatică?*

În ultimele săptămâni, m-am obișnuit să am în minte o voce care să-mi spună uneori cum să supraviețuiesc, însă chestia asta e complet diferită. Tipul ăsta sună de parcă ar vrea să mă rănească, nu să mă ajute.

— Cine ești? întreb.

— *Serios? Asta e marea ta întrebare?*

Cască.

— *Ceeee original!*

— Bine, atunci, n-ai vrea doar să-mi spui ce se întâmplă? cer cu o voce mult mai ascuțită – ce pare mult mai înspăimântată – decât mi-ar plăcea.

Pe de altă parte, nu degeaba se spune „adevăr în publicitate”...

Totuși, îmi dreg glasul și încerc din nou:

— Cine ești? Și ce vrei de la mine?

— *Prințeso, sunt destul de sigur că eu sunt cel care ar trebui să-ți adreseze ție aceste întrebări, de vreme ce tu ești cea care m-ai târât cu tine în călătoria asta.*

— Te-am târât?

Glasul mi se frânge.

— Eu sunt cea captivă aici, fără să am habar nici măcar *unde* e acest aici, darămite împreună cu cine sunt captivă. Bineînțeles că am întrebări, mai ales că e prea întuneric ca să văd ceva!

Scoate un sunet care ar trebui să pară plin de înțelegere, dar e de fapt oricum, numai așa nu.

— *Mda, păi, există o soluție pentru o mare parte din asta...*

Speranța îmi pâlpâie în suflet.

— Aceasta fiind?

Scoate un oftat lung, plin de suferință.

— *Aprinde dracului lumina! Evident!*

Un clic scurt, ascuțit, al unui întrerupător reverberează prin vid. O jumătate de secundă mai târziu, lumina inundă lumea din jurul meu.

Spațiu mental, spațiu pentru discuții, acordă-mi niște spațiu – Grace –

DUREREA ÎMI ASALTEAZĂ GLOBII OCULARI ȘI PETREC CÂTEVA secunde interminabile clipind ca o cârțiță proaspăt ieșită din pământ. Însă când în sfârșit văd din nou, îmi dau seama că mă aflu într-o cameră. Un apartament foarte încăpător, cel puțin cât o jumătate de teren de fotbal, cu rafturi pentru cărți din podea până în tavan ce se întind pe întreaga lungime a peretelui din fața mea.

Raftul de sus e plin de lumânări de toate formele și dimensiunile imaginabile și, pentru o clipă, o nouă grijă mi se furișează în minte. Însă o privire aruncată rapid în jur îmi dezvăluie că nu există niciun altar la vedere. Niciun borcan cu sânge. Nicio carte de vrăji înfricoșătoare menită să-mi grăbească drumul spre viața de apoi.

Ceea ce consider că e un semn foarte bun. Adică, o fată nu poate suporta să fie sacrificiul uman actual decât de un anumit număr de ori. Iar eu sunt destul de sigură că mi-am atins deja limita... plus unu.

Încă o privire aruncată rapid prin preajmă nu îmi dezvăluie absolut nimic înspăimântător în camera în care mă aflu. De fapt, toată zona arată ca una dintre sălile de prezentare ale acelor cataloage de mobilă de lux.

Cei trei pereți principali neacoperiți cu rafturi cu cărți sunt vopsiți într-un alb luminos, iar lămpi și candelabre scaldă întregul spațiu într-o lumină blândă, caldă. Privirea îmi țopăie din loc în loc în acest spațiu, un amestec superb de mobilier modern și rustic alb, negru sau de culoarea bronzului, aranjat în opt zone distincte prin plasarea strategică a unor covoare și scaune.

Există o zonă plină cu albume ce umplu două rafturi negre, metalice, uriașe, și un dulap impresionat cu echipament media. Mai

departe, sunt un spațiu pentru exerciții fizice și o zonă de antrenament pentru trasul la țintă, iar apoi o zonă de jocuri, dominată de un imens televizor cu ecran plat și o canapea ce pare superconfortabilă, cu telecomenzi pentru consola de jocuri împrăștiate pe pernele albe. Există și o zonă de dormit, cu un pat mare, alb, o bibliotecă plină cu șiruri peste șiruri de cărți ce umplu până la refuz mai multe rafturi decât pot număra, un colț pentru citit cu un perete fals negru, o bucătărie și ceea ce trebuie să fie o baie, în spate.

Totul pare aproape liniștitor. De parcă aș fi ajuns acasă.

Ei bine, doar dacă, desigur, nu pui la socoteală vocea imaterială care îmi tot vorbește în adâncul minții. O voce care cu siguranță nu ne aparține nici mie, *nici* conștiinței mele.

— *Îți place peretele fals? E negru Armani, rostește, și trebuie să strâng din dinți ca să nu-i spun ce poate face cu „negrul lui Armani”, ca să nu mai vorbesc despre aroganța care se revarsă din fiecare silabă cu accent britanic perfect.*

Dar să atrag dușmănia acestui tip, oricine ar fi el, nu pare cel mai bun pariu în acest moment, mai ales atâta timp cât încă mai trebuie să mă dezmeticesc.

În schimb, hotărâsc să încerc – încă o dată – să obțin niște răspunsuri.

— De ce-mi faci asta?

Se aude un oftat profund.

— *Din nou, îmi furi replica.*

Sunt atât de panicată, încât îmi ia o clipă să pricep ce spune. Când o fac, nu mă pot abține să nu scot un cârâit și să-mi desfac larg brațele.

— Ți-am spus deja că nu eu fac asta! Nici nu știu ce e „asta”!

— *Mda, păi, îmi pare rău să-ți contrazic amăgirea personală, dar cu siguranță tu o faci. Pentru că vampirii pot face o groază de chestii, dar să fii al dracului de sigură că nu putem face asta!*

Maniera în care spune „dracului” de data asta face cuvântul să sune mai mult ca „dreacului”, accentul lui devenind din ce în ce mai puternic cu fiecare cuvânt, așa că am prostescul impuls să chicotesc.

— Mda, păi, nici eu nu pot. De fapt...

Mă opresc când procesez restul cuvintelor lui.

LIBRIS

We know
books

— Ești vampir?

— Păi, sunt al dracului de sigur că nu sunt vârcolac. Și, de vreme ce nu scuiț foc sau nu scot din fund o baghetă magică, fă tu calculele!

— Nu știu ce scoți – din fund sau din altă parte – pentru că nu pot să te văd! izbucnesc. Oricum, unde ești, mai exact? Și, mai important, cine ești?

Nu-mi răspunde – mare surpriză! Înșă, înainte să mai pot adăuga ceva, se aude un zgomot ușor în spatele meu, ceva ca foșnetul unui material scump.

Mă răsucesc brusc, cu pumnii ridicați și inima bubuind, doar ca să găsesc un tip foarte înalt, foarte arătos, cu o freză modernă și gusturi excelente la îmbrăcăminte, dacă ar fi să mă iau după cămașa din mătase neagră și pantalonii tot negri. Se sprijină cu umărul de un raft cu cărți în timp ce mă privește cu ochi mijiți de un albastru arctic, cu mâinile înfipte adânc în buzunare.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama la ce mă uit, dar când o fac... Dumnezeu! Dum. Ne. Ze. U. Le! Țsta e Hudson. Oriunde s-o afla camera asta – orice o fi ea –, sunt captivă în ea. Împreună cu fratele mai mare și sociopat al lui Jaxon.

Îmi place o ceașcă bună de ceai de mușcățel – Grace –

SIMPLA IDEE ÎMI FACE STOMACUL SĂ SE STRÂNGĂ ȘI PICĂTURI DE transpirație să mi se prelingă pe șira spinării din cauza agitației. Dar, dacă am învățat ceva în foarte puținul timp petrecut la Katmere, asta e să nu dau niciodată dovadă de teamă în fața unui paranormal... cel puțin nu dacă sper să scap cu viață din acea situație.

Așa că, în loc să urlu din toți rărunchii – ceea ce o parte din mine categoric își dorește să facă –, îl privesc și eu pieziș. Apoi mă pregătesc pentru doar Dumnezeu știe ce și spun:

— Se pare că diavolul chiar poartă Gucci.

Pufnește.

— Deja ți-am spus că sunt vampir, nu diavol – deși presupun că ai putea fi iertată pentru că faci confuzie între cei doi, de vreme ce îmi cunoști frățiorul rebel. De asemenea, ca să fim bine înțeleși, *astea* chiar sunt *Armani*.

Rostește ultimele cuvinte cu aceeași venerație pe care o păstrez în general pentru Pop-Tartsurile cu cireșe și pentru dozele de Dr Pepper din toiuul unei sesiuni lungi de studiu.

Aproape că râd, și probabil că aș și face-o dacă nu aș fi fost încă năucită de informația că acest tip chiar e Hudson. În carne și oase. Ceea ce înseamnă că toate acele momente de pe coridor când m-am postat în calea unei săbii nu a fost o halucinație. Planul Liei a funcționat – Hudson chiar s-a întors. Și, pentru motive pe care nu le înțeleg, sunt captivă împreună cu el într-un catalog de la Pottery Barn¹.

¹ Lanț american de magazine de mobilier și decorațiuni de lux (n. tr.).

LIBRIS We know books

În vreme ce tot ce am auzit despre el în aceste ultime câteva săptămâni îmi revine în minte, rostesc cu greu:

— Ce anume, mai exact, te aștepti să obții din treaba asta?

— Ți-am spus deja că asta e mica ta serată, nu a mea.

Se uită în jur cu dispreț.

— Și nu e chiar dătătoare de speranță, așa-i?

— Doamne, mare măgar mai ești!

Frustrarea mă cuprinde, copleșind teama pe care probabil ar trebui s-o simt. Știu că tipul ăsta e un ucigaș cu sânge rece, dar totodată e al. Dracului. De. Enervant!

— Ai putea pur și simplu să uiți pentru o clipă că ești psihopat și să-mi spui ce vrei?

Inițial, pare că o să continue să se contrazică cu mine. Însă apoi chipul i se goleşte de orice sentiment, iar ochii săi nu transmit nimic atunci când îmi răspunde:

— Nu e clar? Îmi doresc un ceai dansant.

Accentul britanic e ascuțit ca un brici în timp ce îmi alunecă pe piele.

— Sper că îți place ceaiul de mușețel.

Rezist cu greu să nu-i spun ce poate să facă cu ceaiul lui de mușețel – și cu sarcasmul lui. Însă am chestii mai importante de făcut.

— Dacă tu crezi că o să te ajut să-l rănești pe Jaxon, asta n-o să se întâmple.

Aș prefera să mă omoare acum și gata decât să-i permit să mă transforme într-o armă împotriva băiatului pe care îl iubesc.

— Te rog! Dacă așa fi vrut să-i fac rău nemernicului ăluia mic, ar fi fost deja mort.

Vocea îi e egală și în privire i se citește plictiseala în timp ce scoate o batistă de buzunar de un albastru-cobalt și începe să lustruiască fața ceasului de la mână, ce pare foarte scump.

Pentru că lustruirea bijuteriilor e de maximă importanță în acest moment.

— Corectează-mă dacă greșesc, insist, aruncându-i o privire sceptică. Dar nu e *el* cel care te-a ucis *pe tine*?

— Asta le spune labagiul ăla oamenilor? Că *el* m-a omorât *pe mine*? Pufnește, apoi adaugă: În niciun caz.

— Având în vedere că a trecut cam o săptămână și jumătate de când am participat – fără voia mea, ține minte – la o ceremonie pentru reînvierea ta...

— Deci asta a fost tot scandalul ăla? mă întrerupe el cu un căscat. Și eu care credeam că dai o probă pentru festivalul anual de urlete al vârcolacilor.

Mijesc ochii la auzul insultei.

— Știi, ești un măgar chiar mai mare decât au zis ei că ești.

— Ca să fiu sincer, ce rost are să fii un măgar mic? mă întreabă cu o sprânceană ridicată. Mămica mea cea dragă m-a învățat mereu că, dacă ai de gând să faci ceva, măcar fii cel mai bun la acel lucru.

— E aceeași „mămică dragă” care l-a atacat pe Jaxon când ai murit? replic pe un ton sever.

Încremenește.

— Așa a căpătat cicatricea aia?

Încă se holbează la ceasul de la mână, însă, pentru prima dată de când am început să vorbim, din voce îi lipsește sarcasmul obișnuit.

— El ar fi trebuit să știe mai bine de-atât.

— Mai bine decât să te ucidă, în ciuda a tot ce ai făcut?

— Mai bine decât să aibă încredere în ea, murmură, și pare a fi la mii de kilometri depărtare. Am încercat să...

Nu își duce vorba până la capăt, clătinând din cap de parcă ar încerca să și-l limpezească.

— Ai încercat să ce? întreb, cuvintele scăpându-mi în timp ce îmi spun deja să o las moartă.

Nu e ca și cum aș putea crede ceva din ce zice el.

— Acum nu mai contează.

Ridică din umeri și o ia de la capăt cu lustruitul ceasului. Și să rânjească arogant în felul ăla care mă face să vreau să urlu și să-l dobor în același timp.

Îmi vâr mâinile în buzunare – ca să nu încerc să-l sugrum cu ele – și mâna dreaptă mi se atinge de ceva ce-mi face inima să cânte. Scot telefonul din buzunar și îl ridic triumfătoare.

— Pur și simplu o să-l sun pe Jaxon să vină să mă ia – și să se ocupe de tine o dată pentru totdeauna!

Hudson bombăne ceva în barbă, dar eu nu-i acord atenție. Pulsul mi-o ia razna când deschid aplicația pentru mesaje. Nu-mi vine să cred că până acum nu m-am gândit la telefon. Îmi mușc buza în timp ce mă gândesc ce să spun. Nu vreau să-i induc lui Jaxon o panică absolută pentru siguranța mea, dar chiar vreau să vină repede. În cele din urmă, decid să-i trimit un mesaj scurt.

Sunt bine. Totuși, captivă împreună cu Hudson. Îți trimit locația.

Apăs butonul pentru expediere și apoi pe „trimite locația mea”. Și aștept.

După câteva secunde, apare un mesaj care mă anunță că mesajul nu a putut fi trimis, și aproape că mă bufnește plânsul când observ că nu am deloc semn. Îmi alung lacrimile clipind în timp ce-mi bag telefonul înapoi în buzunar și spun singurul lucru care contează:

— Vreau să mă întorc la Katmere.

— Chiar te rog!

Sigur și-a dat seama că telefonul nu-mi funcționează, pentru că face un semn spre ușa din lemn elaborat sculptată aflată la câțiva pași de noi.

— Simte-te liberă s-o faci!

— Nu m-ai adus aici pe ușa aia.

Nu înțeleg de unde știu asta, având în vedere că între Katmere și aici e un gol în mintea mea, însă o știu.

— Îți repet că nu *eu* nu te-am adus aici, îmi răspunde, și amuzamentul îngâmfat a revenit.

— Nu mă minți! scrâșnesc. *Știi* că tu ai făcut-o!

— Zău?

Ridică dintr-o sprânceană neagră, perfect arcuită.

— Păi bine, atunci! De vreme ce știi *totul*, luminează-mă! Te rog!

Cum anume, mai exact, se presupune că am reușit să fac *toate astea*?

— De unde mama naibii să știu eu cum ai făcut-o? replic, și deja unghiile mi se înfig atât de tare în palme, încât mi-e teamă că o să-mi dea sângele... chestie care va provoca o mulțime de alte noi probleme.

Mai ales de vreme ce:

— Pur și simplu știu că tu ai făcut-o. Doar ești vampir, până la urmă.

— Sunt, așa e. Și asta contează pentru că...?

De data asta, ridică ambele sprâncene.

— Pentru că tu ești cel care are puteri. Evident.

— Evident, repetă cu doar o urmă de dispreț. Doar că ți-am spus deja. Vampirii nu pot face asta.

— Doar nu te aștepți cu adevărat să te cred, nu?

— De ce nu?

Însă privirea pe care mi-o aruncă e, cumva, atât arogantă, cât și acuzatoare.

— A, da! Pentru că, dacă se întâmplă ceva ciudat, sigur vampirul e de vină!

În niciun caz nu o să pun botul la toată sceneta asta cu „bietul vampiraș” pe care pare să o pună în scenă acum. Știu exact ce-a făcut. Și câți oameni a rănit prin faptele lui.

Inclusiv pe Jaxon.

— Motivul pentru care nu am încredere în tine nu are nicio legătură cu faptul că ești vampir, replic. Și are totul de-a face cu faptul că ești un nemernic psihopat cu un complex de superioritate.

Asta îl face să rădă surprins, urmată de un amuzat:

— Nu te abține! Spune-mi exact ce simți!

— O, abia îmi fac încălzirea! Adaug cu o voce cât se poate de încrezătoare: Mai ține-mă tu mult aici și promit că o să am grijă să regreti!

E evident că e o amenințare nefondată, având în vedere că nu pot face prea multe lucruri care să-l rănească pe Hudson.

Chestie de care e foarte conștient, judecând după expresia lui – ca să nu mai vorbim de acel rânjet care spune „O, da?” pe care îl are pe chip în vreme ce se dezlipește de lângă bibliotecă și rămâne așa, teapăn. Înainte să zică:

— Spune-mi, Grace! Cum, anume, plănuiești să faci asta?

Nu tot ce fac e magie – Grace –

HUDSON ÎȘI ÎNCRUCIȘEAZĂ BRAȚELE LA PIEPT CÂT AȘTEAPTĂ să-i răspund. Singura problemă? Nu am un răspuns. În parte pentru că nu am fost în această lume nouă suficient de mult ca să înțeleg cum funcționează puterile oricui, nici măcar ale lui Jaxon sau Macy. Și-n parte pentru că Hudson se poartă ca un măgar în ceea ce privește toată situația asta, așa încât îmi e imposibil să gândesc.

Cum aș putea să concep un plan când el se holbează așa la mine, cu ochii ăia albaștri și strălucitori, plini de amuzament, și cu buzele ridicole răsucite în acel rânjet insuportabil pe care ajung să-l cunosc mult prea bine?

În niciun caz. Nu pot. Nu când el abia așteaptă să eșuez. Sau, mai rău, să-i cer ajutorul.

De parcă aș face-o vreodată...

Aș prefera să mă mai bat o dată cu Cole și banda lui de vârcolaci nu-chiar-așa-de-veseli decât să-i cer ajutorul fratelui lui Jaxon. Pe de altă parte, nu e ca și cum aș putea avea încredere în ceva din ce spune el. Se știe că e un ucigaș, un mincinos, un sociopat și Dumnezeu știe ce altceva...

Această ultimă idee e cea care mă pune în mișcare și mă face să fug la ușă. Hudson zice că nu e vina lui că suntem aici, că eu sunt cea care face chestia asta. Dar nu asta ar spune orice sociopat mincinos dacă ar vrea să convingă pe cineva să rămână pe loc?

Așa este, și nu mai cred treaba asta nici măcar o secundă în plus. Mi-ar plăcea să ies de aici cu pielea – și toate celelalte – în continuare intacte.

– Hei!

Pentru prima dată, pare ușor alarmat – ceea ce, în mintea mea, e doar o dovadă în plus că fac ceea ce trebuie.

– Ce faci?

– Evadez de lângă tine! mârâi peste umăr pe când deschid ușa și tâșnesc afară înainte să-mi las agitația care îmi coboară pe șira spinării să mă facă să mă răzgândesc.

E întuneric afară, atât de întuneric, încât inima începe să-mi bucuie și stomacul mi se strânge de teamă. O clipă, îmi trece prin cap să mă răzgândesc, să mă întorc și să intru înapoi. Dar singura modalitate de a mă întoarce la Katmere și la Jaxon e să mă îndepărtez naibii de Hudson. Pe de altă parte, nu o să aflu niciodată unde mă aflu – sau, de fapt, orice altceva – cât timp rămân blocată în camera aia.

Așa că mă forțez să continui să alerg prin beznă, în ciuda neliniștii care îmi face inima să bată mult prea repede. Cerul nopții rămâne negru și gol deasupra, fără stele sau lună care să mă ajute să mă orientez spre un loc sigur, ceea ce e oricum destul de înfricoșător.

Însă atâta vreme cât aleea aceasta mă poartă departe de Hudson, pentru mine e suficient.

Doar că, dintr-odată, ceva scoate în spatele meu un sunet ca un fâșâit. Teama mă lasă fără suflare în timp ce mă silesc să alerg și mai repede. Nu că aș putea să alerg mai repede decât un vampir – am învățat asta de la Lia –, dar tot o să încerc.

Însă fâșâitul se aude din nou, însoțit de un zgomot ca un fluturat din aripi fix deasupra mea. Am la dispoziție o secundă să privesc în sus, să pricep că un vampir – fie el și Hudson – e cea mai mică grijă a mea, înainte ca un țipăt ascuțit și înfiorător să spintece aerul nopții.

Prietenul la greutate se cunoaște – Hudson –

MANIERA ÎN CARE GRACE ALEARGĂ DIRECT SPRE BESTIA aia imbecilă, uriașă și aruncătoare de flăcări, care în clipa aceasta gonește pe cer direct spre ea, îmi spune că mașinăria de propagandă anti-Hudson a muncit în mod evident din greu cât timp am fost plecat. Adică, oare cât de rău ar putea crede că sunt, încât să fie dispusă să riște să fie atacată de aia în loc să rămână aici înăuntru, cu mine, unde e în siguranță?

Maniera în care aruncă priviri peste umăr spre mine de parcă ar fi înspăimântată că sunt pe cale să-i sfâșii gâtul cu colții, când ea ar trebui să se concentreze asupra amenințării de deasupra, îmi cam demonstrează teoria, după părerea mea.

Dau să intru înapoi – nu mă privește dacă o să fie mâncată din vina ei –, dar apoi nenorocita de bestie urlă pe când coboară brusc spre ea. Aștept, convins că o să-și dea în sfârșit seama că nu eu sunt individul rău de aici și o să se întoarcă.

În schimb, își ridică privirea spre ea și *continuă să fugă* departe de siguranță.

Uitați de regină! Dumnezeu să salveze fetele care cred tot ce aud! Și care se aruncă cu capul înainte.

De data asta când rage, bestia scuipă un val de foc ce transformă cerul din fața ei într-un infern. Însă ea tot nu se întoarce. În schimb, încremenește, transformându-se într-o țintă uriașă de mărimea unui om. Una spre care bestia – sau să fie un dragon? – pare mai mult decât încântată să țintească.

Mare surpriză!

Încă un val de flăcări sfâșie cerul nopții. Grace reușește să se ferească sărind spre stânga, dar o ratează la mustață. E mult prea aproape de ea, chestie care e dovedită de mirosul de păr ars care umple aerul dintre noi.

E un miros care îmi provoacă greață.

Din nou, mă gândesc să mă întorc înăuntru. Până la urmă, cine sunt eu să mă bag în noua ei carieră, cea de carne de pus pe grătar? Mai ales când mi-a demonstrat foarte clar că ar prefera să fie arsă de vie, în loc să mai petreacă vreun pic de timp cu mine.

Aproape reușesc s-o fac. Chiar reușesc să trec pragul. Dar apoi ea urlă.

E un sunet subțire, ascuțit, care îmi trimite un fior prin oase. La dracu! Pur și simplu la dracu! Poate că ea însăși a atras asta asupra sa, însă nu-i pot ignora teama, indiferent cât de al dracului de mult o merită.

Și chiar o merită. Ea e cea care ne-a atras de la bun început în acest dezastru afurisit. Însă, oricât de mult mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel, faptul că e o adevărată pacoste nu este un motiv suficient de bun ca să lași pe cineva să moară. Dacă ar fi fost, l-aș fi lăsat de mult cu cracii în sus pe frățiorul meu.

Mă răsucesc la timp să văd cum dragonul trasează un cerc de flăcări în jurul ei. Îmi acord un moment ca să jelesc – până la urmă, cămașa Armani pe care o port chiar *este* preferata mea – înainte să dispar spre ea.

Simt flăcările chiar dinainte să ajung acolo. Sunt fierbinți în vreme ce-mi ling fața și pielea, însă intru și ies atât de repede, încât nu mă aleg decât cu câteva arsuri. Ustură ca naiba – flăcările de dragon te cam pârlesc –, dar nu e ceva de nesuportat.

Și nu e nimic în comparație cu sesiunile lunare de antrenament cu drăguțul de tata.

E greu să câștigi în fața unui bărbat care crede că singurele răni care contează sunt cele pe care nu le vezi.

O prind pe Grace pe când dragonul se pregătește pentru încă o tură, trăgând-o în brațe. După ce și o fac, mă împiedic de o piatră de pe jos și ajung s-o țin mai strâns decât intenționasem în timp ce mă chinui să-mi mențin echilibrul.